

Arrest

nr. 278 040 van 28 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 29 augustus 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 29 januari 2021 en op 16 maart 2021.

1.3. Op 28 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 maart 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1973 in San Cristóbal in de deelstaat Táchira in Venezuela. U bent gehuwd in 2002 met H.(...) Y.(...) R.(...) S.(...) en hebt drie kinderen. In 1994 volgde u een opleiding tot politieagent in de staat Barinas. U kwam vervolgens terecht bij een gemotoriseerde eenheid bij de tweede divisie infanterie in het garnizoen van Táchira die instond voor de algemene ordebewaring. U fungeerde meer bepaald als escorte van de generaal van het garnizoen. Wanneer generaal Jorge Luis Garcia Carneiro werd aangesteld in het garnizoen, was u de verantwoordelijke van de hele entourage van de generaal en escorteerde u hem naar waar hij zich verplaatste. Iedere vrijdag kreeg u de opdracht naar de bank Banesco te gaan om een koffer geld op te halen en die koffer vervolgens naar de woning van de generaal brengen. U bracht uw directe overste op de hoogte van de feiten en werd vervolgens geschorst en twee jaar later werd u ontslagen. Na uw ontslag ging u aan het werk als automecanicien in San Cristóbal, waar u tevens woonde. Op 11 januari 2003 wanneer u en uw schoonbroer met de motor op weg waren om brandstof te tanken, achtervolgde een auto jullie. Daarin zaten mannen in zwarte uniformen, vermoedelijk Sebin-agenten, die jullie vanuit de auto beschoten. U slaagde erin enigszins te ontkomen maar werd acht keer geraakt. U overleefde de aanslag evenwel en verbleef 15 dagen in het ziekenhuis. Uw schoonbroer overleefde de aanslag niet. U besloot niet langer in San Cristóbal te verblijven maar uw leven op het platteland in La Pedraza in de deelstaat Barinas verder te zetten. U verdiende er de kost door op het land te werken en keerde gedurende 7 à 8 jaar niet terug naar San Cristóbal. Na die tijd dacht u dat de problemen waren gaan liggen en de rust in uw leven was teruggekeerd. U keerde terug naar San Cristóbal in 2010 en ging thuis samen met uw vader als automecanicien aan het werk. Op 18/03/2012 werd u thuis gearresteerd door 8 functionarissen van de CICPC. U werd beschuldigd van betrokkenheid bij de moord op twee agenten van de Guardia Nacional en er werd een gevangenisstraf van 17 jaar gevorderd. U werd overgeplaatst naar een penitentiare instelling in afwachting van uw proces dat uiteindelijk 28 maanden later zou plaatsvinden. In de gevangenis stond u lange tijd onder het bewind van andere gevangenen, meer bepaald pranes aan wie u wekelijks een bepaalde som geld moest betalen in ruil voor uw veiligheid. Het uiteindelijke vonnis sprak u vrij van betrokkenheid bij de moord maar u werd evenwel veroordeeld tot zes jaar gevangenis voor diefstal met verzwarende omstandigheden omdat u een gestolen gsm zou hebben geleverd aan een persoon die te maken had met de moord op de leden van de Guardia Nacional. Deze veroordeling kwam er nadat u met de aanklager overeenkwam om schuldig te pleiten voor de diefstal. Op 25/11/2014 werd u vrijgelaten uit de gevangenis, waarna u zich op gezette tijdstippen moest aanbieden bij de rechtbank. U vermoedt dat de tenlastelegging en de juridische procedureslag een manier was om uw strafblad te bezoedelen zodat de ordediensten of autoriteiten vrijuit zouden gaan als men u later zou doden. Na uw vrijlating begon u actief te worden in de politiek, meer bepaald voor de partij Acción Democrática, de partij waar u al jarenlang aanhanger van was. U ging naar bijeenkomsten en stond in voor de logistiek en beveiliging van de afgevaardigden van de Asamblea Nacional en de gemotoriseerden die hen begeleidden. U nam als gemotoriseerde ook deel aan protestmarsen van de oppositie in 2016. In 2017 zette u zich in voor gouverneurskandidate Laidy Gomez waarbij u haar begeleidde naar de dorpen waar ze campagne voerde. Nadien werd u nog door de oppositie gebeld telkens wanneer ze beveiliging nodig hadden voor een manifestatie. Op 6 september 2018, zat u in het restaurant La Niña te lunchen wanneer V.(...) P.(...) en zijn broer die deel uitmaken van de colectivos onder leiding van de beschermheer van Táchira, F.(...) B.(...), het restaurant binnenkwamen. De mannen deelden u een harde slag toe en maakten u duidelijk dat ze u gingen laten verdwijnen. De volgende dag diende u klacht in bij het Openbaar Ministerie. U bleef nog enkele dagen thuis wonen tot u wagens zonder kentekenplaat in de buurt van huis zag rondrijden. Vanaf dat moment ging u ondergedoken leven, de ene keer verbleef u enkele dagen thuis, de andere keer bij uw schoonmoeder. U stopte met werken en verkocht uw auto. Op 19 juli 2019 verliet u uw land via de landsgrens met Colombia. U reisde vervolgens door naar Bogotá, waar u een vlucht naar Parijs nam. Vanuit Parijs ging u naar Nederland bij een familielid. Nadat u een maand in Nederland had verbleven, reisde u door naar België. U kwam hier aan op 29 augustus 2019 en vroeg dezelfde dag internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, het fiscaal uittreksel van SENIAT, studiedocumenten, een foto van u in politie-uniform, aanbevelingsbrieven van de politie, foto's en informatie over García Carneiro, een krantenartikel van 2003; foto's van u als gemotoriseerde, van L. G. en protestscènes in Venezuela; een artikel, tweets en de foto's betreffende F.(...) B.(...), de FAES en graffiti; informatie toe over de socio-economische crisis in Venezuela, politieke repressie en FAES; een de foto's; de documenten met betrekking tot uw detentie en de strafmaatregelen volgend op uw arrestatie

van 2012; het uittreksel van de CNE; uw aangifte bij het Openbaar Ministerie van september 2019 en de foto's van de ambtenaren en wagens bij uw woonplaats.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U liet bij de DVZ optekenen dat u lijdt aan een hernia ten gevolge van een incident in 2003 en het psychisch moeilijk had in België omwille van de eenzaamheid (Vragenlijst DVZ, punt 28). Op het CGVS legde u medische attesten neer en een attest van uw psychologe. Uit dit laatste blijkt dat u symptomen vertoont als slapeloosheid, piekergedachten, depressieve gevoelens en verwarring. U zou lijden aan post-traumatische stress. Er kan hieruit niet worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Er werd op de momenten dat u het moeilijk had om over bepaalde gebeurtenissen te vertellen gevraagd of u wilde verdergaan of even pauzeren. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Volgens uw verklaringen bent u politiek vervolgd geweest ten gevolge van uw aangifte tegen generaal Jorge Luis García Carneiro en kwam u met uw politieke activiteiten voor Acción Democrática in het vizier van V.(...) P.(...) en zijn broer die deel uitmaakten van de colectivos van F.(...) B.(...), de beschermheer van de staat Táchira. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u represailles van de autoriteiten en/of daaraan gelinkte groeperingen. Een eerste reeks vervolgingsfeiten die u aanhaalt betreffen gebeurtenissen die volgens u rechtstreeks voortvloeien uit het gegeven dat u vermeende corruptiepraktijken van generaal Jorge Luis García Carneiro aan het licht bracht. Het gaat hier om feiten die een periode van 14 jaar beslaan, namelijk van 2000 - het jaar waarin u de aangifte deed en geschorst werd - tot het jaar 2014 - het jaar van uw vrijlating. Alles begint met uw functie als adjunct van de generaal die u de opdracht gaf om in te staan voor de geldtransporten van de bank naar zijn woning. U verklaart dat u dit wekelijks deed van bij de aanstelling van de generaal in juni 2000 tot in november/december 2000. U moest daarbij een koffer in de bank ophalen, waardoor u er vanuit ging dat het om grote sommen geld ging en u indirect betrokken werd bij witwaspraktijken. U hebt echter geen idee van de oorsprong van het geld (CGVS I, p. 13-14; CGVS II, p. 3-5). De bedenking die hierbij kan gemaakt worden is, als het al om corruptie of witwaspraktijken ging, waarom generaal García Carneiro u hierbij zou betrekken. Hoewel u de verantwoordelijke was voor zijn escorte, was u niet zijn enige naaste medewerker. Hij had immers nog militairen die voor hem werkten, verklaart u (CGVS II, p. 4-5). Bovendien was u niet bekend met hem en hij niet met u vooraleer hij de functie opnam in het garnizoen. Dat hij een onbekende medewerker bij zijn witwaspraktijken zou betrekken was niet bepaald een veilige zet. Logischerwijze zou de man hiervoor een vertrouweling inschakelen. Indien hij u nodig had, dan zou worden verwacht dat hij uw vertrouwen op de een of andere manier eerst had ingewonnen, afdwongen of u had omgekocht. U maakt geen melding van dergelijke toenaderingspraktijken van de generaal, waardoor u de zwakste pion in zijn netwerk vormde die zijn praktijken aan de kaak kon stellen. Een ander element dat twijfel zaait, zijn uw verklaringen over uw schorsing en ontslag volgend op uw melding van de vermoedelijke witwaspraktijken van de generaal aan commissaris F.(...) S.(... U geeft dat u in december 2000 al geschorst werd, een maand nadat u haar had ingelicht. U verklaart dat de politie de generaal inlichtte waardoor u geschorst werd, maar dit zijn vermoedens omdat binnen de politie enkel zij en D.(...) daarvan op de hoogte waren. U deed nog navraag naar uw aangifte maar u kreeg te horen de aangifte niet verwerkt was. Twee jaren later werd u ontslagen (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 4-5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u uw schorsing of ontslag hebt aangevochten, wat niet onlogisch zou zijn. Evenmin legt u documenten voor die u verklaringen omtrent uw aangifte tegen de generaal, uw schorsing en uw ontslag ondersteunen. U verklaart dat u deze documenten had, maar bent kwijtgespeeld en er geen kopie meer kon van verkrijgen toen u in maart 2019 uw documenten aan het verzamelen was (CGVS I, p. 16-17). Wel legt u twee aanbevelingsbrieven voor daterend van juni 2000, een van de hand van kolonel P.(...) R.(...) en een andere van generaal R.(...) G.(...). Deze tonen aan dat u voor juli 2000 tewerkgesteld was voor het garnizoen. Nergens uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u nadien als adjunct van generaal García Carneiro fungeerde noch dat u instond voor de geldtransporten. Uw verklaringen over de feiten in het garnizoen die twijfelachtig zijn, vinden aldus geen steun in de documenten, waardoor de oorzaak van uw problemen in een waas van onwaarschijnlijkheid gehuld blijft. U schetst de schietpartij waarbij u en uw schoonbroer onder vuur worden genomen door vermoedelijke agenten van de inlichtingendienst als een direct gevolg van het feit dat u op de hoogte was van García Carneiro's vermeende corruptiepraktijken. De vraag die zich hier stelt, is waarom de generaal u meer dan twee jaar na uw melding zou willen

vermoorden. U stelt dat een moord op een ambtenaar in dienst niet zomaar toegedekt kon worden en een schandaal zou veroorzaken (CGVS II, p. 5). Hoe dan ook biedt dit geen afdoende verklaringen voor het feit dat de man niet eerder handelde en andere pogingen ondernam om u in de tussentijd het zwijgen op te leggen, als u vermoorden al het einddoel was geweest. U had tijdens uw schorsing immers ook naar andere instanties kunnen gaan met uw getuigenis over de geldtransporten. Bijkomend doen uw verklaringen over de daders van het incident de wenkbrauwen fronsen. U vermoedt dat het om mannen van de inlichtingendienst gaat, de Sebin, omwille van hun zwarte uniformen. Het is echter vreemd dat wanneer deze daders inderdaad door de generaal waren gestuurd waarom deze mannen zich op deze manier kenbaar zouden maken en dus de veiligheidsdiensten op deze flagrante manier zouden compromitteren. Zelfs al was het niet de bedoeling dat u nadien over de daders kon getuigen, dan nog zou verwacht worden dat daders van de Sebin – toen nog DISIP of in de volksmond ‘geheime politie’ genoemd – voor een dergelijke opdracht in burger hadden opgetreden. Het artikel dat u ter staving neerlegt, ondersteunt uw verklaringen in zoverre dat u het slachtoffer bent geweest van een aanval waarbij u 8 keer geraakt werd en uw kompaan op de brommer het leven verloor. Over de daders wordt hier geen bijzondere informatie in vermeld. Alleen dat moorden zich op dezelfde manier voordeden als eerdere moorden in Táchira in diezelfde periode en er vermoed werd dat ze de brommer waar u en uw schoonbroer zich verplaatsten wilden stelen. Hoewel u op dat moment geen verklaringen had afgelegd aan de pers omdat u zwaargewond in het ziekenhuis lag en uw versie van de feiten niet bekend was bij de pers, lijkt de informatie in het artikel nog maar eens aan te tonen dat de mannen van de geheime dienst geen enkele reden hadden om in uniform naar buiten te treden. Ze konden de modus operandi van de voorafgaande moorden immers misbruiken om de aanval op u en uw schoonbroer in te schrijven in de reeks moorden die destijds plaatsvonden. Hoewel de CICPC zich begaf naar de plaats van het delict en uw verklaringen afnam over de aanslag, zoals blijkt uit uw verklaringen en het artikel, is er volgens u nooit een grondig onderzoek gebeurd en is er zelfs geen onderzoek gestart. Gevraagd of u of de familieleden hebben aangedrongen op verder onderzoek, antwoordt u eerst dat de CICPC het deed lijken alsof het om een roofmoord ging zoals er in die periode wel meerdere hadden plaatsgevonden omdat er corrupte en politiek met uw zaak gemoeid ging. Nogmaals gevraagd of de familieleden van uw schoonbroer aandrongen op een antwoord vanwege CICPC geeft u enkel aan dat zijn familieleden nooit werden opgeroepen om gegevens aan te brengen bij het Openbaar Ministerie en er nooit iets is geweten. U laat in het ongewisse of de familie effectief pogingen ondernam om de waarheid aan het licht te brengen (CGVS II, p. 6). Nochtans is het niet onredelijk om te veronderstellen dat in het Venezuela van het jaar 2003, ruimschoots voor het failliet van de Venezolaanse justitie, burgers meer vertrouwen hadden in de ordediensten en justitie. Het feit dat u nergens bevestigt of ook niet spontaan aanhaalt dat de familieleden van uw schoonbroer enige acties ondernamen met betrekking tot de moordzaak, doet hoe dan ook afbreuk aan de waarschijnlijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de politieke motivatie van de aanslag. Na de aanslag gaat u uit veiligheidsoverwegingen weg uit San Cristóbal en trekt u naar het platteland van Barinas, waar u 7 jaren ongestoord en enkel met medeweten van uw familie leeft (CGVS I, p. 7, 18; CGVS II, p. 7). Het gegeven alleen dat u tijdens die 7 jaren geen problemen kent en ook geen aanwijzingen hebt dat er naar u gezocht wordt, doet afbreuk aan uw vrees voor generaal García Carneiro, zijn connecties bij de overheid of de Venezolaanse autoriteiten in het algemeen (CGVS II, p. 7). Of uw leven daadwerkelijk probleemloos was zoals u laat uitschijnen, valt echter te betwijfelen. Uit informatie beschikbaar op de website van het Venezolaanse Hooggerechtshof (Tribunal Supremo de Justicia) blijkt dat u in 2004 in Barinas in aanraking kwam met het gerecht. Er werden via deze website namelijk gerechtelijke documenten teruggevonden, waaronder een vonnis van 30 januari 2004, waaruit blijkt dat u beschuldigd en vrijgesproken werd van diefstal met verzwarende omstandigheden en schuldig bevonden werd aan onwettige wapendracht. De feiten waarvan u beschuldigd werd, deden zich voor op 26 januari 2004 toen u en enkele andere mannen werden gearresteerd op verdenking van diefstal van de directrice van het ziekenhuis van San Juan. Uit de informatie valt op te maken dat deze arrestatie gebeurde nadat een burger de aanwezigheid van een aantal verdachte personen opmerkte bij het ziekenhuis van San Juan en dit meldde aan de DISIP, waarna het korps ter plaatse een bijkomend melding kreeg van omstaanders dat de directrice van het ziekenhuis thuis was bestolen door personen in een Renault fuego. De inzittenden van deze en een andere wagen werden nadien in de buurt gearresteerd. U was de arrestant bij wie een wapen zonder vergunning werd aangetroffen in de auto en u werd net als de andere beschuldigden voorgeleid voor een hoorzitting. In die hoorzitting verklaarde u onder andere ter verweer dat u vier maanden geleden een revolver kaliber 38 had aangeschaft voor uw eigen verdediging aangezien u het slachtoffer geworden was van een aanval, maar dat u geen vergunning had. Verder verklaarde u als antwoord op de vragen van de rechtbank dat u op het moment van de hoorzitting 3 maanden in Barinas woonde, dat u vesten verkocht voor functionarissen en dat u geld bij zich had van een regeling omdat u politieagent was geweest. Uit het vonnis blijkt dat u en de andere beschuldigden werden vrijgesproken van de diefstal maar dat u wel veroordeeld werd voor onwettige wapendracht. U werd niet van uw vrijheid beroofd maar er werden u wel vervangende maatregelen opgelegd, met name

dat u zich om de 5 dagen moest aanmelden bij de gerechtsdeurwaarders van de rechtbank en een uitreisverbod voor de staat Barinas. Uit het vonnis kan allereerst worden afgeleid dat u voor de rechtbank verklaarde dat u slechts drie maanden tevoren naar Barinas was verhuisd, terwijl u op het CGVS liet verstaan al kort na uw ontslag uit het ziekenhuis naar Barinas te zijn verhuisd zonder nog even kort terug te keren naar San Cristóbal (CGVS II, p. 7), wat dus niet eensluidend is. Belangrijker is echter dat u kort na de zogenaamde aanval van de Sebin (toen nog DISIP genoemd) in januari 2003, in januari 2004 alweer met de DISIP in contact kwam. Bovendien had dit geen al te kwalijke gevolgen voor u. Uit het vonnis blijkt dat uw arrestatie door de DISIP weliswaar leidde tot een gerechtelijke procedure, waarbij u vrijgesproken werd van de voornaamste beschuldiging en veroordeeld werd voor onwettig wapenbezit zonder dat u van uw vrijheid beroofd werd. Er kan dus niet gesteld worden dat uw aanvaring met de DISIP tot een beschuldiging van (ernstigere) misdrijven leidde waarbij u beroofd werd van uw vrijheid of waarbij u ernstigere strafvorderingen kreeg opgelegd zoals volgens u wel gebeurde in 2012. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in 2012, wat bijna 10 jaar na de aanval is op u en uw schoonbroer, zonder enige aanleiding en bovendien enkel ten gevolge van uw informatie over generaal García Carneiro zou zijn gearresteerd, beschuldigd, veroordeeld en van uw vrijheid beroofd voor feiten die u niet had gepleegd. Wat uw terugkeer naar San Cristóbal in 2010 en uw arrestatie in 2012 betreft, worden de volgende vaststellingen gedaan. Ten eerste is het zo dat tijdens uw verblijf in Barinas en voor uw arrestatie in 2012 u noch uw familie aanwijzingen heeft dat u nog gezocht wordt. Wel zouden er volgens uw familieleden auto's zonder kentekenplaat zijn gepasseerd langs uw huis in San Cristóbal toen u in Barinas woonde, maar er werd nooit naar u gevraagd. U ontkent eveneens dat u tussen uw terugkeer in 2010 en uw arrestatie in 2012 problemen hebt gekend en hebt evenmin aanwijzingen dat men u in de gaten hield (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 7-8). Opnieuw kan hierbij de vraag gesteld worden waarom men u niet opnieuw zou proberen te vermoorden in plaats van twee jaar te wachten met u te arresteren om vervolgens een valselijke beschuldiging te fabriceren. Als verklaring geeft u aan dat u amper het huis uitkwam en thuis aan het werk was als mecanicien. Indien u op straat vermoord was, zouden er veel getuigen zijn, stelt u (CGVS II, p. 8). Uw verklaring terzake is echter onvoldoende. Of de aanwezigheid van getuigen een voldoende remmende factor is als men u werkelijk voor eens en voor altijd het zwijgen wilde opleggen, is nog maar de vraag. Er kan niet worden ingezien waarom er eerder wel een poging tot moord werd ondernomen en dit niet meer mogelijk zou zijn in 2010 of 2011. Venezuela kampte toen al met torenhoge criminaliteits- en moordcijfers. Bovendien zou ook verwacht worden dat men u veel sneller zou vervolgen na uw terugkeer. Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt dat uw verklaringen kan staven over de onterechte beschuldigingen aan uw adres en dit als gevolg zijnde van uw informatie over generaal García Carneiro. U legt immers geen vonnis of andere documenten voor waarin de oorspronkelijke beschuldigingen die u ten laste werden gelegd staan vermeld en enigszins worden gekaderd noch de daaraan gekoppelde strafvorderingen. Wel legt u twee documenten van strafvoltooiing voor waarin staat dat u op 30 oktober 2017 uw straf hebt voltooid in het kader van strafzaak nr. SP(...) waarin u veroordeeld werd tot zes jaar gevangenisstraf voor het faciliteren van een roofoverval. Daarnaast legt u een proces-verbaal voor van 25 november 2014 voor waarin de gevangenisdirecteur van de gevangenis van Occidente u op bevel van de rechtbank in vrijheid stelt. Gelet op de eerder gemaakte vaststellingen, kunnen deze stukken uw verklaringen over uw onterechte beschuldigingen niet ondersteunen noch er een begin van bewijs voor vormen. Het is immers mogelijk dat u om redenen die u niet vermeld hebt, veroordeeld werd en een straf diende uit te zitten. Het CGVS kon geen informatie over deze zaak terugvinden op de eerder vermelde website. Wel werd een twitterpost van CICPC-baas Douglas Rico teruggevonden van 19 september 2015 met een foto waarop uw gezicht gedeeltelijk onherkenbaar gemaakt is, uw naam en identiteitskaartnummer vermeld staan en met het bijschrift dat u gezocht bent voor diefstal en #OLP. Dit laatste lijkt erop te wijzen dat u gearresteerd bent in het kader van de Operaciones Liberación del Pueblo of de operaties ter bevrijding van het volk die in 2015 hun aanvang namen in Venezuela met als officieel doel de stijging van de misdaadcijfers in het land tegen te gaan. Deze operaties kregen echter een kwalijke reputatie omwille van het geweld waarmee de deelnemende orde- en veiligheidsdiensten te werk gingen en zich daarbij schuldig maakten aan onder andere buitengerechtelijke moorden en mishandeling van gevangenen. Hoe dan ook, deze post kan moeilijk in verband worden gebracht met uw bewering dat u aanvankelijk beschuldigd werd van moord als gevolg van uw informatie over García Carneiro. Indien uw veroordeling er werkelijk op gericht was u als delinquent af te schilderen, te vervolgen en zelfs te doden zoals u insinueert, dan boden de OLP's hiervoor het perfecte kader. Als u al tijdens een OLP werd aangehouden en dit ten gevolge van uw aangifte tegen de generaal was, dan zou verwacht worden dat u dit element niet had verzwegen of achtergehouden. Aangezien u dit element zelf niet ter sprake bracht, lijkt de vermoedelijke arrestatie in het kader van de OLP hier geheel los van te staan, wat gelet op uw eerdere beweringen opnieuw vragen oproept en uw algemene geloofwaardigheid nogmaals in het gedrang brengt. Een volgende reeks vervolgingsfeiten schetst u als gevolg van de politieke activiteiten die u na uw vrijlating ontwikkelde. U verklaart dat u al sinds 1991 ingeschreven bent bij Acción Democrática maar na uw gevangenschap een actieve rol opnam

voor de partij. Zo ging u naar de maandelijkse bijeenkomsten van de partij, nam u deel aan marsen waarbij u zich voornamelijk bezig hield met de logistiek, het verdelen van water en voedsel, en u stond in voor de veiligheid bij bepaalde optochten. In 2015 stuurde u een groep van 30 à 40 motorrijders aan die de kandidaten van de partij in de dorpen begeleidde. In 2017 begeleidde u met een groep motorrijders Laidy Gomez tijdens haar campagne. Zij zou later de gouverneursverkiezingen winnen in de deelstaat Táchira. Na haar overwinning bleef u naar de maandelijkse bijeenkomst gaan en manifestaties bijstaan op logistiek vlak (CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 10-14). Uit uw verklaringen blijkt in ieder geval niet dat u een leidinggevend politiek figuur was noch dat u een vooraanstaand criticaster was. Bovendien moeten er een aantal kanttekening worden geplaatst bij het beeld dat u van uw politieke activiteiten schetst. In de eerste plaats is het zo dat u bepaalde politici en kopstukken van de partij kunt noemen die in uw regio actief waren en zich voor verschillende verkiezingen tussen 2014 en 2018 kandidaat stelden. Uw verklaringen over uw eigenlijke rol als persoon die deel uitmaakte van het syndicaal bureau en de veiligheid diende de coördineren blijven vaag, onder meer over de concrete maatregelen waarbij u te werk ging en over de personen die deel uitmaakten van het syndicaal bureau. U kunt zich geen namen meer herinneren behalve de verkiesbare of leidinggevende figuren. Daarenboven blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich vermomde of uw gezicht bedekte, wat gezien uw voorgeschiedenis niet onlogisch zou zijn geweest. U stelt evenwel dat u er wel op toe zag dat u geen foto's nam en ook geen foto's van uzelf op sociale media zette, wat begrijpelijk zou zijn als u zich eveneens tijdens manifestaties onherkenbaar had gemaakt (CGVS II, p. 12-14). U kon immers altijd toevallig gefotografeerd worden door andere deelnemers of erger nog door infiltranten van de colectivos of veiligheidsdiensten, de personen die u net probeerde te weren uit de optochten. Dat u enerzijds bang was voor beeldmateriaal maar tijdens de manifestaties wel herkenbaar bleef, zijn moeilijk verenigbare gegevens. Uw vrees is tevens uw verklaring voor het ontbreken van bijna elk beeldmateriaal van uw politieke activiteiten. U staakt uw verklaringen over uw activiteiten voor Acción Democrática met twee brieven van de hand van M.(...) R.(...) en foto's genomen tijdens optochten en protesten. Slechts op één foto bent u zichtbaar. Het betreft een close-up van uw gezicht waarbij u ook een Venezolaanse vlag rond uw hals te zien is en motorrijders op de achtergrond. Van Acción Democrática zijn geen logo's of andere herkenningstekens te bespeuren. De brieven die ondertekend zijn door M.(...) R.(...), de secretaris-generaal van de partij voor de staat Táchira volgens de brieven, dateren beiden van 15 juli 2019. Hierbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat de brieven niet in originele vorm werden afgeleverd, waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Eén brief bevestigt dat uw gegevens zijn opgenomen in de archieven van de dienst voor regionale organisatie, u actief militant bent sinds 1991 als lid van het syndicaal bureau en daarbij het slachtoffer was van achtervolging en intimidatie door politiekorpsen. Er staat ook nog bij dat de brief werd opgesteld op uw vraag en uitsluitend om te bevestigen dat u militant was. De andere brief stelt eveneens dat u actief militant was en u het slachtoffer werd van agressieve achtervolging door de nationale en regionale regering. Deze achtervolging vond plaats wegens de protesten tussen 2014 en 2019 in de stad en in de staat Táchira, waardoor u en andere personen die actief deelnamen aan de protesten werden lastiggevallen, vernederd en sommigen werden gevangen genomen en vermoord. De voorzitter verklaart zich ook eens met uw beslissing om het land tijdelijk te verlaten omdat uw leven en veiligheid op het spel staan, aldus de tweede brief. Op zich is het vreemd dat de auteur van de brief twee brieven op dezelfde dag opstelt die gedeeltelijk dezelfde informatie bevatten. Bijkomend moet ook worden opgemerkt dat u geen andere stukken neerlegt die uw verklaringen over uw politieke activiteiten kunnen staven. Zelfs als u niet in het bezit bent van foto's die uw verklaringen over uw politieke activiteiten enigszins kunnen ondersteunen, dan nog zou verwacht worden dat u andere stukken kunt voorleggen. Hoewel het CGVS u hier expliciet om gevraagd heeft, hebt u na afloop van het onderhoud geen bijkomende stukken meer neergelegd die betrekking hebben op uw activiteiten voor Acción Democrática (CGVS II, p. 23). Dit is hoe dan ook opmerkelijk voor iemand die van 2014 tot midden 2018 betrokken was bij allerlei activiteiten van de oppositie in San Cristóbal. Dat u voornamelijk documenten met een gesolliciteerd karakter aflevert, is dan ook onvoldoende bewijs voor uw jarenlange politieke activisme. Hoewel het CGVS niet uitsluit dat u actief was voor Acción Democrática, zijn er evenwel ernstige twijfels over de precieze aard van uw activisme. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/>

A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Aangezien uw voorgehouden activisme voor Acción Democrática weinig overtuigend is, kunnen de feiten die u te beurt zijn gevallen in 2018 en die de uiteindelijke aanleiding vormden voor uw vertrek ook niet zomaar aannemelijk worden geacht. U verklaart op 6 september 2018 in het restaurant La Niña hardhandig te zijn aangepakt door V.(...) P.(...) en zijn broer, die deel uitmaken van de lokale colectivos, omdat ze aan de weet zouden zijn gekomen van uw activiteiten voor de oppositie. De volgende dag diende u klacht in bij het Openbaar Ministerie. Toen u wagens zonder kentekenplaat rond in de buurt van huis zag rondrijden, ging u ondergedoken leven en dit gedurende maanden tot uw vertrek op 29 juli 2019 (CGVS I, p. 10). Wat de feiten van 6 september 2018 betreft, worden de volgende vaststellingen gemaakt. In de eerste plaats is er het zo dat de mannen van colectivos u zonder dat er voorafgaande ontmoetingen of waarschuwingen zijn geweest meteen in elkaar slaan en dit in een restaurant, in het bijzijn van omstaanders. Opvallend is het tijdstip dat het incident zich voordoet. Van iemand die al sinds 2014 actief en herkenbaar was voor de oppositie tijdens de manifestaties, toezag op het veiligheidssysteem tijdens protesten en de verkiezingscampagnes van kandidaten van Acción Democrática begeleidde, zou verwacht worden dat u veel eerder in het vizier van de colectivos of ordediensten was gekomen. U gaf immers aan dat u confrontaties meemaakte met colectivos tijdens bepaalde optochten of marsen en dat V.(...) P.(...) dichtbij uw woonplaats woonde, namelijk drie kruispunten verder (CGVS II, p. 12, 17-18). Gevraagd naar eerdere problemen met colectivos of ordediensten omwille van uw rol voor Acción Democrática verwijst u naar de oorzaak van al uw problemen, namelijk uw informatie over García Carneiro en uw onrechtmatige detentie. Kleinere incidenten of feiten waarbij u persoonlijk geïsoleerd werd en die voorafgingen aan uw aanvaring met V.(...) P.(...) in La Niña vermeldt u niet, ook niet wanneer daar later nog eens expliciet naar gepeild wordt (CGVS, p. 14-15, 17). Daarnaast zijn uw verklaringen over het incident in het restaurant niet volledig eensluidend met de aangifte. In de aangifte staat dat u zich met enkele vrienden in het restaurant La Niña bevond op het moment dat de twee mannen binnenkwamen, terwijl u op het CGVS stelt dat u alleen aan het lunchen was maar dat er andere aanwezigen waren die ook vrienden waren (CGVS, p. 19-20). Ook vermeldt de aangifte dat V.(...) P.(...) dronken was, dat ze hun invloedrijke vader German Plata noemden, dat ze zeiden dat ze wapens hebben en u een foto van een wapen toonden – elementen die u onbenoemd liet op het CGVS hoewel u gevraagd werd na te vertellen wat er tijdens het bewuste incident was gezegd (CGVS, p. 16). Bovendien staat er in de aangifte ook dat V.(...) P.(...) in Colinas de Pirineos woont. Colinas de Pirineos bevindt zich volgens de geraadpleegde kaart niet in de buurt van het restaurant La Niña, dat gelegen is in de aangrenzende gemeente Cárdenas ten westen van de stad San Cristóbal. Colinas de Pirineos is immers een woonwijk aan de oostzijde van San Cristóbal. Dit betekent dat ook uw verklaringen

over de woonplaats van V.(...) P.(...) in uw verklaringen op het CGVS en in de aangifte verschillend zijn. Voorts valt het op dat de aangifte geen identiteitskaartnummer of vermelding van de dag van het incident vermeldt. Overigens wijzigen uw verklaringen over het tijdstip van het incident en details over het indienen van de aangifte steeds. Aanvankelijk stelt u dat het incident plaatsvond op vrijdag 7 september maar wanneer geraagd wordt naar het tijdstip van de aangifte, vertelt u dat het incident 's avonds gebeurde, u pijn had en de aangifte indiende op vrijdag. Eerder stelde u duidelijk dat u aan het lunchen was in La Niña (CGVS II, p. 16-17). Gewezen op het feit dat u eerder aangaf dat het incident gebeurde op vrijdag 7 september, verklaart u dat het parket uw aangifte niet wilde aannemen en dat u de aangifte op vrijdag 7 september hebt ingediend. Gevraagd of het incident dan de dag ervoor plaatsvond op donderdag, bevestigt u dat u donderdag naar het parket was gegaan, ze uw aangifte niet wilden noteren (CGVS II, p. 17). Wanneer er later nogmaals om verduidelijking wordt gevraagd, ontkent u eerst dat u donderdag naar het Openbaar Ministerie was geweest want dat u thuis bleef omdat u te zwaar verwond was. Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u eerder stelde dat men op donderdag uw klacht niet wilde aannemen, verklaart u dan weer dat u donderdag wel heen bent gegaan, ze uw klacht niet willen aannemen en u vroeg om doorgestuurd te worden naar forensische geneeskunde, wat ze wel deden. Gevraagd waar u die donderdag precies naartoe ging, zegt u dat u naar het ziekenhuis ging en dat uw vrouw naar het parket ging en ze aangifte niet wilden aannemen maar pas de volgende dag om 10 uur u uw aangifte wilden noteren (CGVS II, p. 20). Uw verklaringen kunnen bezwaarlijk standvastig worden genoemd. Voorts kan er in het licht van uw beweerde voorafgaande problemen, de algemene falende en corrupte ordediensten en justitie in Venezuela én de oppermachtige status van F.(...) B.(...) – een notoir protegé van Maduro – in de deelstaat Táchira, niet ingezien worden waarom u überhaupt tegen leden van de colectivos die op hun beurt verwijzen naar F.(...) B.(...) een klacht beslist in te dienen. Wanneer er gepeild wordt naar uw beweegredenen voor het indienen van de aangifte, stelt u tot twee keer toe dat u dit deed voor het geval er u of uw familie iets zou overkomen zodat men zou weten wie de daders waren. Gevraagd om welke reden u weliswaar onrechtstreeks klacht besloot in te dienen tegen de oppermachtige baas van de colectivos in Táchira en de FAES, F.(...) B.(...), grijpt u opnieuw naar hetzelfde argument, namelijk dat u een precedent wilde achterlaten voor uw familie (CGVS II, p. 19, 21). Dit argument overtuigt allerm minst. Dat u uw familieleden op deze manier een officieel bewijs wilde bezorgen van eerdere problemen met de personen die u in de klacht had genoemd om hen enigszins te beschermen, lijkt weinig relevant. Het is zeer de vraag welk nut of welke waarde deze klacht bij volgende vervolgingsfeiten voor u of voor uw familie zou hebben. Er kan moeilijk worden aangenomen dat een klacht indienen bij de autoriteiten, gebaseerd op uw eigen verklaringen, aanvaard zou worden als bewijs om dezelfde autoriteiten of de daaraan gelinkte groeperingen verantwoordelijk te kunnen stellen voor deze feiten. Evenmin is het zo dat u door klacht in te dienen bij de Venezolaanse autoriteiten enigszins zou kunnen verhinderen dat de door de overheid gesteunde colectivos verdere represailles tegen u zouden nemen. Wel integendeel. Uit de op het CGVS beschikbare achtergrondinformatie blijkt immers dat er een groot wantrouwen heerst ten aanzien van het Venezolaanse rechtssysteem en dat slachtoffers van gewapende groeperingen of overheidsinstellingen ook vaak geen klacht bij de autoriteiten indienen uit vrees voor represailles (EASO Venezuela Country Focus van augustus 2020, p. 71-72). Er kan dan ook niet ingezien worden wat u hoopte te bereiken met het indienen van een klacht bij de autoriteiten. Autoriteiten die u ervan verdenkt de opdrachtgever te zijn van uw zogenaamde onrechtmatige detentie in 2012 en waarvan het niet ondenkbaar is dat ze informatie zouden doorspelen aan de colectivos of erger nog aan de toenmalige beschermheer van de staat F.(...) B.(...). Een dergelijke aangifte schiet zijn doel volledig voorbij. Al deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw vrees verder op de helling. De feiten die u na het indienen van de aangifte betreffen, onderstrepen verder de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. Enkele dagen na het indienen van de aangifte merkt u wagens op zonder kentekenplaat in de buurt van uw woonplaats. U zet uw werkzaamheden stop en besluit vanaf dat moment ondergedoken en afwisselend thuis, bij uw schoonmoeder en bij uw ouders te verblijven terwijl er regelmatig de onbekende auto's in de nabijheid van deze verblijfplaatsen parkeren. U vermoedt dat u gezocht wordt omwille van uw aangifte (CGVS II, p. 22). Gevraagd of er in de periode dat u ondergedoken leefde in Venezuela personen naar u gevraagd hebben, ontwijkt u meermaals de vraag om uiteindelijk te antwoorden dat ze u enkel kwamen intimideren met de aanwezigheid van de auto's en toertjes deden rond uw huis. Het is pas sinds uw vertrek uit Venezuela, na juli 2019, dat leden van de FAES op een intimiderende manier naar u komen informeren bij uw familieleden (CGVS I, p. 12). Uit dit alles kan worden geconcludeerd dat u maandenlang ondergedoken leeft bij familieleden en dat de colectivos of FAES deze plaatsen in de gaten hielden. Dat ze gedurende deze periode niets meer deden dan zich prominent te positioneren in de nabijheid van uw verblijfplaatsen met als doel u te intimideren, is weinig overtuigend. Indien ze u werkelijk wilden vinden of zelfs doden, dan hadden ze uw familieleden meteen sterk onder druk kunnen zetten om uw verblijfplaats vrij te geven. Meer zelfs, ze hadden zelfs uw woning al dan niet met een arrestatiebevel kunnen binnenvallen. Uit de achtergrondinformatie blijkt immers dat de FAES niet bepaald terugdeinst voor het uitvoeren van buitengerechtelijke executies. De afwachterende en passieve

houding van de vermoedelijke leden van de colectivos of FAES in de maanden volgend op de aangifte is niet alleen weinig aannemelijk. Ze is tevens moeilijk verenigbaar met hun actievare optreden na uw vertrek. U verklaart het als gevolg van het feit dat ze u niet meer zagen, maar dit kan onvoldoende uitklaren waarom uw beweerde vervolgers zolang zouden wachten om in actie te schieten. Hoe dan ook, nergens blijkt uit uw verklaringen dat uw zogenaamde vervolgers ernstige drukingsmiddelen inzetten om uw familieleden uit de biecht te laten klappen (CGVS I, p. 12). De foto's die u neerlegt van de ambtenaren en de wagens die voor uw woning parkeren, kunnen hier geen ander licht op werpen. Uit deze beelden is onmogelijk op te maken op welke plaats, op welk tijdstip en in welke omstandigheden de beelden zijn gemaakt. Bovendien is het ook zo dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze door mogelijke manipulatie of inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Niet alleen de houding van uw zogenaamde vervolgers kan als passief worden omschreven, hetzelfde kan gezegd worden van uw gedrag. Hoewel u regelmatig verdachte auto's opmerkte bij uw verblijfplaatsen en het zeker niet uitgesloten was dat deze personen uw huis binnenvielen – iets wat u overigens zelf ook aangeeft – , blijft u evenwel maanden afwisselend wonen op de voor de vervolgers gekende woonplaatsen. Het zou niet onlogisch zijn geweest als u een schuilplaats zocht die minder voor de hand liggend was totdat u het land kon verlaten. De brieven van M.(...) R.(...) dd. 15 juli 2019 maken nergens melding van de exacte feiten die u te beurt gevallen zijn. Het gaat enkel om algemene parafraseringen die stellen dat u het slachtoffer bent geweest van achtervolging door politiekorpsen en daarnaast dat u en andere personen die deelnamen aan protesten tussen 2014 en 2019 werden lastig gevallen en vernederd. Logischerwijze zou verwacht worden dat de man die uw beslissing om het land te verlaten uit veiligheidsoverwegingen steunt een concretere getuigenis zou afleggen over de feiten en/ of daders waarvan u persoonlijk het slachtoffer werd. Dat de uiteindelijke aanleiding waarom u het land hebt verlaten ongenoemd blijft in deze brief, doet afbreuk aan uw beweringen over uw problemen met V.(...) P.(...). Vreemd genoeg kan u ook geen voorbeelden geven van andere partijleden die te maken kregen met repressieve acties van het regime die niet plaatsvonden tijdens de protesten of optochten. U kunt zich enkel het geval van Rufo Chacón voor de geest halen (CGVS II, p. 18-19), maar dit is een alombekende zaak in Venezuela en zelfs daarbuiten van een jongeman die zonder gelinkt te zijn aan een politieke partij aangevallen werd door de politie toen hij protesteerde tegen schaarste van voedsel en gas in Táriba, in de gemeente Cárdenas. Dat u zelf geen voorbeelden van vervolgte lokale opposanten kan geven, doet eens te meer afbreuk aan uw verklaringen over uw profiel en politieke activiteiten. Van iemand die beweert op een dergelijke manier betrokken te zijn geweest bij protesten en verkiezingsrally's kan verwacht worden dat hij een duidelijk zich had op incidenten met partijleden, al was het maar om uw eigen risico's beter te kunnen inschatten. Het zet nogmaals de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel op de helling. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een profiel te hebben waarmee u onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam en evenmin aannemelijk hebt gemaakt als gevolg van uw politieke activiteiten onder de negatieve aandacht te zijn gekomen. In dit opzicht is het belangrijk om aan te stippen dat u uw land probleemloos en legaal, op vertoon van uw Venezolaanse paspoort, hebt verlaten. Bij het uitreizen, hebt u geen problemen gekend, verklaart u. Hoewel u aangeeft dat u verkoos te reizen via de landsgrens met Colombia omdat de controles er minder streng zijn dan op de luchthaven in Caracas, kan er op basis van uw verklaringen over uw reisweg niet worden gesteld dat u bij het uitreizen onheus werd behandeld, dat er indicaties zouden zijn dat de autoriteiten u zoeken of dat u gesignaleerd zou staan op een zogenaamde lijst van gezochte personen waarvan in de achtergrondinformatie sprake van is (CGVS I, p. 10-11 ; Ambtsbericht Venezuela 2020, p. 13). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke activiteiten in Venezuela. Er kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw politieke rechten geschorst zouden blijven louter als gevolg van uw politiek activisme. U verklaart dat u politiek gediskwalificeerd bent sinds uw detentie in 2012 en staat dit met een uittreksel van uw status bij de CNE waaruit effectief blijkt dat u politiek geschorst of gediskwalificeerd bent. Volgens uw verklaringen hebt u na uw vrijlating een document van de rechtbank aan de CNE bezorgd opdat uw politieke blokkering zou worden opgeheven, maar dit gebeurde echter nooit. U had een kopie van dit document van de rechtbank, maar uw echtgenote kon deze niet terugvinden. U geeft niet aan of u nadien nog navraag gedaan hebt omtrent deze kwestie en/of andere stappen gezet hebt om uw diskwalificatie ongedaan te maken (CGVS I, p. 13). Hoe dan ook, het gegeven dat u nog steeds gediskwalificeerd staat in het systeem van de CNE, kan in het licht van de voorgaande vaststellingen niet zomaar toegeschreven worden aan uw aangifte van García Carneiro's vermeende witwaspraktijken noch aan uw beweerde politiek activisme. Het feit dat uw schorsing nog niet is opgeheven, kan ook met andere factoren te maken hebben en niet in het minst met uw vonnis. Hierbij

moet worden opgemerkt dat de Venezolaanse wet voorziet in het schorsen van de politieke rechten als bijkomende strafmaatregel naast een celstraf. Het kan dus niet uitgesloten worden dat het vonnis in uw zaak dat u evenwel niet hebt voorgelegd bepalingen daarrond bevat. De schorsing van de politieke rechten, zo blijkt uit de achtergrondinformatie, wordt in de praktijk wel degelijk als een repressiemiddel ingezet om belangrijke of verkiesbare politici te boycotten. Er werd geen informatie gevonden over lage opposanten, wat laat vermoeden dat zij niet met politieke diskwalificatie gevisieerd worden. Dat uw blijvende diskwalificatie het gevolg zou zijn van uw verleden of uw oppositie-activiteiten, maakt u aldus niet aannemelijk. Tot slot dient er nog gewezen te worden dat uw verklaringen over uw reisweg naar België moeilijk verenigbaar zijn met uw vrees voor vervolging en uw nood aan bescherming. U verklaart immers dat u vanuit Colombia een vlucht nam naar Frankrijk vanwaar u doorreisde naar een verre nicht van u in Nederland. Nadat u een maand in Nederland had verbleven, reisde u door naar België en vroeg hier internationale bescherming. U besloot Nederland te verlaten omdat België gekend is voor zijn respect voor de mensenrechten en een voorbeeldland is (CGVS I, p. 11). Wat er ook van zij, het gegeven dat u geen bescherming in het land zocht waar u het eerst voet op Europese bodem zette, noch in het tweede land waar u na uw aankomst gedurende een maand verbleef en waar tevens een familielid verblijft, roept vragen op. Van iemand die werkelijk vervolging of ernstige schade vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient na aankomst op zijn bestemming of zich minstens zo snel mogelijk begeeft naar het land van zijn uiteindelijke bestemming. Dat u eerst een bezoek plande aan uw familielid, kan dit niet zomaar verschonen. Uw laattijdige verzoek om internationale bescherming getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze laatste vaststelling onderstreept finaal de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of voor ernstige schade. Gelet op van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De documenten die u voorlegde, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen of er een ander licht op werpen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, het fiscaal uittreksel van SENIAT en uw studiedocumenten, ondersteunen uw verklaringen over uw nationaliteit, uw identiteit, uw officiële woonplaats in 2017, uw studies, uw vroegere functie als politieagent en uw reisweg – elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Ook de foto's waarop u in politie-uniform te zien bent en de aanbevelingsbrieven van de politie ondersteunen uw verklaringen dat u vroeger deel uitgemaakt hebt van de politie en voor juli 2000 behoorde tot de gemotoriseerde eenheid bij de tweede divisie infanterie in het garnizoen van Táchira. De foto's en de informatie over García Carneiro tonen aan dat de man effectief ooit commandant was van het garnizoen waar u tewerkgesteld was maar er kan evenwel niet uit afgeleid worden wanneer precies hij daar aanwezig was en uit de overige documenten kan evenmin worden opgemaakt of u op dat moment als gemotoriseerde politieagent rechtstreeks onder zijn bevoegdheid viel of ten dienste stond van hem. Voorts legt u een foto neer waarop u met helm en met de Venezolaanse vlag rond uw hals gedrapeerd staat, samen met foto's van Laidy Gomez en protestscènes in Venezuela. Er kan nergens worden afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's gemaakt werden. Behalve deze ene foto bent u ook niet herkenbaar op de andere foto's en voegen deze niets toe over uw beweerde problemen of uw beweerde politieke activiteiten. Het artikel, de tweets en de foto's betreffende F.(...) B.(...), de FAES en de graffiti met als opschrift La furia bolivariana (letterlijk De Bolivariaanse furie), helpen een beeld te vormen bij Bernal, zijn aanhang en de FAES. Wat het opschrift betreft, zegt u dat huizen van personen die tegen de regering zijn op deze manier worden gemarkeerd (Documentenlijst DVZ). Ook voegt u informatie toe over de socio-economische crisis in Venezuela, politieke repressie, de OLP's, buitengerechterlijke executies en getuigenissen van slachtoffers van geweld gepleegd door de FAES. Al deze foto's en informatie kunnen slechts als algemene achtergrondinformatie worden beschouwd. Deze bevatten geen specifieke informatie over de feiten die u beweert te hebben meegemaakt. Er zijn ook documenten die betrekking hebben op uw medische en psychische toestand. Het medisch verslag van uw littekens en de foto's waarop de littekens te zien zijn, ondersteunen uw verklaringen wat betreft dat u het slachtoffer bent geweest van een schietpartij in 2003 – een incident dat het CGVS op zich niet betwist. U voegt eveneens een medisch verslag toe waaruit blijkt dat u in 2015 leed aan meerdere medische aandoeningen waaronder een hernia. Dit bevat evenmin informatie over de vervolgingsfeiten die u om politieke redenen zouden te beurt gevallen zijn. Uit het attest van de klinisch psychologe blijkt dat u op datum van de brief een psychotherapeutische behandeling volgde en u lijdt aan posttraumatische stress ten gevolge van de aanslag en de vervolgingen die u in uw land van herkomst hebt ondergaan, aldus het attest. Uit dit attest kan niet worden afgeleid op basis van hoeveel consultaties de behandelde psychologe tot deze conclusie is gekomen noch welke feiten exact aan de basis liggen van uw mentale toestand. Een arts of psycholoog kan overigens nooit met zekerheid vaststellen welke feiten of omstandigheden een bepaalde gemoedstoestand of mentale aandoening veroorzaken. Het is evenwel niet uitgesloten dat de

schietpartij en uw detentie in Venezuela – feiten die het CGVS op zich niet betwist – nog steeds een psychische nawerking kunnen hebben. Hoe dan ook kan het feit dat u psychische en fysieke moeilijkheden ervaart of ervaren hebt in het verleden de eerder gemaakte beoordeling over uw vrees bij terugkeer naar Venezuela niet wijzigen. U maakt geen melding van problemen die u in Venezuela als gevolg van uw psychische toestand vreest te zullen kennen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u niet zou kunnen rekenen op de behandeling van deze problemen in Venezuela. Het krantenartikel over de schietpartij waar u in 2003 het slachtoffer van werd, de documenten met betrekking tot uw detentie en de strafmaatregelen naar aanleiding van uw strafzaak evenals het uittreksel van de CNE, uw aangifte bij het Openbaar Ministerie van september 2019 en de foto's van de ambtenaren en wagens voor uw huis, werden eerder al besproken. Wat de foto's van de wagens betreft, moet voor de volledigheid opgemerkt worden dat er twee foto's zijn waarop uw eigen wagen en die van een klant te zien zijn (CGVS I, p. 4). Deze ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw eigen wagen en uw beroep als automecanicien. Wat de e-mail betreft die uw advocate vooraf aan het CGVS bezorgde, moest het CGVS vaststellen dat daarin correcties werden aangebracht met betrekking tot uw verklaringen bij de DVZ. Het gaat over elementen die niet ter discussie staan in deze beslissingen en de voorgaande vaststellingen evenmin in een ander daglicht kunnen plaatsen. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft. Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landen/info/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie

moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92). Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen kan echter niet afgeleid worden dat uw levensomstandigheden in Venezuela dermate precair waren. U verklaart immers te beschikken over een woning, meer bepaald een verdieping in een huis dat u deelt met andere familieleden waaronder uw ouders. Uw vader is de eigenaar van het huis. Voor uw vertrek, toen u nog als mecanicien werkte, hadden jullie als gezin genoeg geld om van te leven. Nu uw vrouw de enige kostwinner is, is het veel moeilijker geworden voor haar om de eindjes aan elkaar te knopen. Desondanks kan ze zich wel nog steeds de basislevensmiddelen en -voorzieningen permitteren. Ook uw ouders bevinden zich niet in een precaire situatie (CGVS I, p. 6-7). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In Zulia,

Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd en die niet via de links terug te vinden is, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van het middel voert verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker is van mening dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. In dit verband stelt hij niet akkoord te gaan met het standpunt dat er in Venezuela geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen noch dat de humanitaire situatie niet dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Hij verwijst naar de “Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I” van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem of haar te vervolgen. Vervolgens verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Hij vervolgt dat het land kampt met de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns-Amerika, de cijfers van criminaliteit, afpersingen en dergelijke de hoogte in schieten en zo ook de corruptie. Verzoeker meent dat de *colectivos* vrij spel krijgen en demonstranten viseren en elke vorm van oppositie de kop in drukken.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stukken aan zijn verzoekschrift.

Op 26 augustus 2022 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota over met de url-links die refereren aan de COI Focus “Venezuela. Situatieschets” van 30 mei 2022 en het rapport “EASO. Venezuela Country Focus” van augustus 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe voormeld artikel zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel, maar wel op basis van artikel 57/6, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij vermeende corruptiepraktijken van generaal Jorge Luis García Carneiro aan het licht bracht nu: (1) niet kan worden ingezien, zo het al om corruptie of witwaspraktijken gaat, waarom deze generaal verzoeker hierbij zou betrekken en niet een vertrouweling en, zelfs zo verzoeker zou zijn ingezet in dit kader, redelijkerwijze kan worden verwacht dat de generaal verzoekers vertrouwen op de een of andere manier eerst had gewonnen, afgedwongen of verzoeker had omgekocht, *quod non*,

(2) verzoekers verklaringen over zijn schorsing en ontslag volgend op zijn melding van de vermoedelijke witwaspraktijken van de generaal eveneens twijfel zaaien daar uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij zijn schorsing of ontslag heeft aangevochten, hij geen documenten voorlegt die zijn verklaringen omtrent zijn aangifte tegen de generaal, zijn schorsing en zijn ontslag kunnen ondersteunen en uit de door verzoeker voorgelegde stukken slechts kan blijken dat hij voor juli 2000 tewerkgesteld was voor het garnizoen, doch nergens uit blijkt dat hij nadien als adjunct fungeerde voor generaal García Carneiro, noch dat hij instond voor de geldtransporten,

(3) wat betreft de schietpartij waarbij verzoeker en zijn schoonbroer onder vuur worden genomen door vermoedelijke agenten van de inlichtingendienst moet worden vastgesteld: (a) dat verzoeker deze gebeurtenis schetst als een direct gevolg van het feit dat hij op de hoogte was van generaal García Carneiro's vermeende corruptiepraktijken, (b) dat de vraag moet worden gesteld waarom de generaal verzoeker meer dan twee jaar na zijn melding zou willen vermoorden, (c) dat verzoekers verklaringen over de daders van het incident niet kunnen overtuigen daar niet kan worden ingezien waarom leden van de veiligheidsdiensten zich in uniform kenbaar zouden maken en zich op dergelijke wijze zouden compromitteren, (d) dat hoewel het artikel dat verzoeker neerlegt zijn verklaringen ondersteunt in zoverre dat hij slachtoffer is geweest van een aanval waarbij hij 8 keer is geraakt en zijn kompaan op de brommer het leven verloor, het geen bijzondere informatie bevat over de daders, behoudens dat moorden zich op dezelfde manier voordeden als eerdere moorden in Táchira in diezelfde periode en er vermoed werd dat ze de brommer wilden stelen, (e) dat verzoeker in het ongewisse laat of de familie effectief pogingen ondernam om de waarheid aan het licht te brengen, terwijl het nochtans niet onredelijk is te veronderstellen dat in het Venezuela van het jaar 2003 – voor het failliet van de Venezolaanse justitie – de burgers meer vertrouwen hadden in de ordediensten en justitie,

(4) de vaststelling dat verzoeker tijdens de zeven jaren dat hij in het platteland van Barinas woonde geen problemen heeft gekend en hij ook geen aanwijzingen heeft dat er naar hem gezocht wordt, afbreuk doet aan de vrees voor generaal García Carneiro, zijn connecties bij de overheid of de Venezolaanse autoriteiten in het algemeen. Hoe dan ook moeten nuances worden aangebracht bij verzoekers probleemloos leven nu uit nazicht van de website van het Venezolaanse Hooggerechtshof blijkt dat verzoeker in 2004 in Barinas in aanraking kwam met het gerecht, werd beschuldigd en vrijgesproken van diefstal met verzwarende omstandigheden en schuldig werd bevonden aan onwettige wapendracht. Desalniettemin kan niet worden gesteld dat verzoekers aanvaring met de DISIP tot een beschuldiging van (ernstige) misdrijven leidde waarbij hij beroofd werd van zijn vrijheid of waarbij hij ernstigere

strafvorderingen kreeg opgelegd, zoals volgens verzoeker wel gebeurde in 2012 en hetgeen die laatste bewering, als zou hij in 2012 zonder enige aanleiding en bovendien enkel ten gevolge van zijn informatie over generaal García Carneiro zijn gearresteerd, beschuldigd, veroordeeld en van zijn vrijheid zijn beroofd, dan ook ernstig ondermijnt,

(5) wat betreft verzoekers terugkeer naar San Cristobal in 2010 en zijn arrestatie in 2012 moet worden vastgesteld dat (a) er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker nog gezocht werd tijdens zijn verblijf in Barinas en voor zijn arrestatie in 2012, (b) er niet kan worden ingezien waarom er eerder wel een poging tot moord werd ondernomen en dit niet meer mogelijk zou zijn in 2010 of 2011, (c) bovendien kan worden verwacht dat men verzoeker veel sneller zou vervolgen na zijn terugkeer, (d) verzoeker geen enkel document voorlegt dat zijn verklaringen kan staven over de onterechte beschuldigingen aan zijn adres en dit als gevolg zijnde van zijn informatie over generaal García Carneiro, (e) gelet op de eerder gemaakte vaststellingen, de twee documenten van verzoekers strafvoltooing, niet kunnen dienen als bewijs van de door hem voorgehouden onterechte beschuldigingen en het CGVS geen informatie over deze zaak kon terugvinden op de website van het Venezolaanse Hooggerechtshof en, zelfs al zou verzoeker tijdens een OLP zijn aangehouden en dit ten gevolge van zijn aangifte tegen de generaal, kan worden verwacht dat hij dit element niet had verzwegen of achtergehouden;

(ii) voorts kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten omwille van zijn politieke activiteiten na zijn vrijlating aangezien:

(1) uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij een leidinggevend politiek figuur was, noch dat hij een vooraanstaand criticaster was,

(2) verzoekers verklaringen over zijn eigenlijke rol als persoon die deel uitmaakte van het syndicaal bureau en de veiligheid diende te coördineren vaag blijven en daarenboven nergens blijkt uit zijn verklaringen dat hij zich vermomde of zijn gezicht bedekte, wat gezien zijn voorgeschiedenis niet onlogisch zou zijn geweest,

(3) de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn activiteiten voor Acción Democrática niet kunnen overtuigen en onvoldoende bewijs vormen om zijn jarenlange politiek activisme te kunnen aantonen,

(4) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en dewelke de Venezolaanse regering hardhandig tracht de kop in te drukken, zo ook in 2019. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk,

(5) aangezien verzoekers voorgehouden activisme voor Acción Democrática weinig overtuigend is, kunnen de feiten die hem te beurt zijn gevallen in 2018 en die de uiteindelijke aanleiding vormden voor zijn vertrek ook niet zomaar aannemelijk worden geacht. Dienaangaande dringen volgende vaststellingen zich op: (a) het is niet aannemelijk dat verzoeker slechts in 2018 in het vizier zou zijn gekomen van de *colectivos* of ordediensten, (b) het is niet aannemelijk dat mannen van de *colectivos* hem zonder dat er voorafgaande ontmoetingen of waarschuwingen zijn geweest meteen in elkaar slaan en dit in een restaurant in het bijzijn van omstaanders, (c) verzoekers verklaringen over het incident in het restaurant zijn bovendien niet volledig eensluidend met de aangifte, (d) voorts kan er in het licht van verzoekers beweerde voorafgaande problemen, de algemene falende en corrupte ordediensten en justitie in Venezuela en de oppermachtige status van Freddy Bernal in de deelstaat Tachira, niet worden ingezien waarom verzoeker tegen de leden van de *colectivos* die op hun beurt verwijzen naar Freddy Bernal, überhaupt een klacht beslist in te dienen, (e) de feiten die verzoeker na het indienen van de aangifte te beurt vielen, onderstrepen verder de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden feiten nu het niet geloofwaardig is dat leden van de *colectivos* of FAES maandenlang niets meer deden dan zich prominent te positioneren in de nabijheid van verzoekers verblijfplaatsen met als doel hem te intimideren; te meer daar uit de landeninformatie blijkt dat de FAES niet bepaald terugdeinst voor het uitvoeren van buitengerechtelijke executies. Deze afwachtende houding staat bovendien in tegenstelling tot hun actievare optreden na verzoekers vertrek. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zogenaamde vervolgers ernstige drukingsmiddelen inzetten om zijn familieleden uit de biecht te laten klappen; de privéfoto's die verzoeker voorlegt in dit verband kunnen geen bewijswaarde worden toegekend aangezien deze door manipulatie of inscenering van locatie en

omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, (f) het feit dat verzoeker, hoewel hij verklaart regelmatig verdachte auto's te hebben opgemerkt bij zijn verblijfplaatsen en niet uitgesloten was dat deze personen zijn huis binnenvielen, maanden afwisselend blijft wonen op plaatsen die door de vervolgers gekend zijn, ondermijnt voorts zijn voorgehouden vrees,

(6) de brieven van M. R. d.d. 15 juli 2019 nergens melding maken van de exacte feiten die verzoeker te beurt zijn gevallen; dat bovendien de uiteindelijke aanleiding voor zijn vertrek uit Venezuela onvermeld blijft in de brief, doet verder afbreuk aan de beweerde problemen,

(7) verzoeker geen voorbeelden kan geven van andere partijleden die te maken kregen met repressieve acties van het regime die niet plaatsvonden tijdens de protesten of optochten,

(8) gelet op het voorgaande, moet worden vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten, zodat er redelijkerwijze kan worden van uitgegaan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een profiel te hebben waarmee hij onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam en evenmin aannemelijk heeft gemaakt als gevolg van zijn politieke activiteiten onder de negatieve aandacht te zijn gekomen. Te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij het land probleemloos en legaal, op vertoon van zijn Venezolaans paspoort, heeft verlaten,

(9) er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn politieke rechten geschorst zouden blijven als gevolg van zijn politiek activisme; hoe dan ook moet worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker nog steeds gediskwalificeerd staat in het systeem van de CNE niet zomaar kan worden toegeschreven aan zijn aangifte van Garcia Corneiro's vermeende witwaspraktijken, noch aan zijn beweerde politiek activisme en verzoeker maakt dit ook niet aannemelijk;

(iii) verzoekers verklaringen over zijn reisweg naar België zijn moeilijk verenigbaar met zijn vrees voor vervolging en zijn nood aan bescherming, nu het feit dat hij geen bescherming in het land zocht waar hij eerst voet op Europese bodem zette, noch in het tweede land waar hij na zijn aankomst gedurende een maand verbleef en waar tevens een familielid verblijft, niet getuigt van het feit dat verzoeker internationale bescherming dringend noodzakelijk achtte;

(iv) de overige documenten die verzoeker voorlegt in het kader van de administratieve procedure, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoeker persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politiek en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart dat hij bij een gemotoriseerde eenheid bij de tweede divisie infanterie in het garnizoen van Tachira werkte. Toen generaal Jorge Luis Garcia Carneiro werd aangesteld in het garnizoen, kreeg verzoeker elke vrijdag de opdracht naar de bank Banesco te gaan om een koffer met geld op te halen en die vervolgens naar de woning van de generaal te brengen. Nadat verzoeker zijn directe overste van deze feiten op de hoogte bracht, werd hij in 2000 geschorst en vervolgens in 2002 ontslagen. Op 11 januari 2003 werden verzoeker en zijn schoonbroer achtervolgd door een auto. Verzoeker slaagde er enigszins in te ontkomen maar werd acht keer geraakt. Zijn schoonbroer overleefde de aanslag niet. Hierna besloot verzoeker San Cristóbal te verlaten en vestigde hij zich op het platteland in de deelstaat Barinas. In 2010 dacht verzoeker dat de problemen waren gaan liggen en keerde hij in terug naar San Cristóbal. Echter op 18 maart 2012 verklaart verzoeker bij hem thuis gearresteerd te zijn geweest door acht functionarissen van de CICPS wegens betrokkenheid bij de moord op twee agenten

van de Guardia Nacional, waarbij verzoeker werd overgeplaatst naar een penitentiaire instelling in afwachting van zijn proces. Verzoeker werd in het uiteindelijke vonnis vrijgesproken van betrokkenheid bij moord, maar hij werd veroordeeld tot zes jaar gevangenis voor diefstal met verzwarende omstandigheden. Op 25 november 2014 werd verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis, waarna hij zich op gezette tijdstippen moest aanbieden bij de rechtbank. Verzoeker vermoedt evenwel dat de tenlastelegging en de juridische procedureslag een manier was om zijn strafblad te bezoedelen zodat de ordediensten of autoriteiten vrijuit zouden gaan als men hem later zou doden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 29 januari 2021 (hierna: CGVS I), p. 9; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 16 maart 2021 (hierna: CGVS II), p. 3-10; Dienst Vreemdelingenzaken, 'vragenlijst', vraag 3).

Na verzoekers vrijlating, begon hij politiek actief te worden voor de partij Acción Democrática. Verzoeker ging naar bijeenkomsten en stond in voor de logistiek en beveiliging van de afgevaardigden van de Asamblea Nacional en de gemotoriseerden die hen begeleidden. Verzoeker nam als gemotoriseerde ook deel aan protestmarsen van de oppositie in 2016 en 2017. In 2017 zette verzoeker zich in voor gouverneurskandidate Laidy Gomez, nadien werd hij nog gebeld door de oppositie telkens wanneer ze beveiliging nodig hadden voor een manifestatie. Verzoeker zou in het licht van zijn politieke activiteiten op 6 september 2018 door *colectivos* zijn aangevallen in een restaurant. De volgende dag diende verzoeker een klacht in bij het Openbaar Ministerie. Verzoeker bleef nog enkele dagen thuis wonen tot hij wagens zonder kentekenplaat in de buurt van zijn huis zag rondrijden. Vanaf dan leidde hij een ondergedoken leven, waarbij hij afwisselend in zijn eigen huis en in het huis van zijn schoonmoeder verbleef (administratief dossier, CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 10-23; Dienst Vreemdelingenzaken, 'vragenlijst', vraag 3.3.-3.5.).

2.3.5.2. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó, die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat. Naarmate 2021 vorderde leek er echter steeds meer opening te ontstaan voor nieuwe onderhandelingen. Het belangrijkste compromis van de regering was haar besluit om de oppositie twee zetels toe te kennen in het vijfkoppige bestuur van de Nationale Kiesraad, die in mei 2021 door het door de regering gecontroleerde parlement werd benoemd. Deze stappen leidden tot hernieuwde belangstelling voor onderhandelingen van de kant van Guaidó's interim-regering. Een nieuwe ronde van contacten vond plaats en een akkoord om de onderhandelingen te hervatten werd bereikt. Deze onderhandelingen gingen echter niet van start door de eis van president Maduro dat Alex Saab een van de onderhandelaars moest zijn, welke laatste in oktober 2021 werd uitgeleverd aan de VS en waarop de Venezolaanse autoriteiten aankondigde hun deelname aan de besprekingen op te schorten. Op 21 november 2021 vonden lokale en regionale verkiezingen plaats. De belangrijkste oppositiepartijen besloten hun boycot te beëindigen en deel te nemen aan de verkiezingen. De EU heeft de verkiezingen waargenomen en haar verkiezingswaarnemingsmissie constateerde 'structurele tekortkomingen'. De opkomst bedroeg slechts 42,5 % en was hiermee de laagste in de afgelopen 25 jaar. Volgens de Venezolaanse autoriteiten won het pro-Maduro kamp 20 gouverneurs en 212 burgemeesters, hoewel een meerderheid van de stemmen naar de oppositie ging. De versnippering van de oppositie heeft haar vermogen om van deze stemmen te profiteren echter beperkt. Begin maart 2022 bracht de entourage van de Amerikaanse president Biden plots een bezoek aan Venezuela, ondanks dat de VS tot nu toe weigerde rechtstreeks met Maduro te onderhandelen. Na afloop van het Amerikaanse bezoek verklaarde Maduro opnieuw bereid te zijn deel te nemen aan de onderhandelingen met de oppositie (COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 30 mei 2022).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten

en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', alsook p. 59-60; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 52). Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massa-demonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de *colectivos*. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging, minimaliseert de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.5.3.2. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij vermeende corruptiepraktijken van generaal Jorge Luis García Carneiro aan het licht bracht daar niet kan worden ingezien waarom deze generaal verzoeker hierbij zou betrekken, dan wel dat redelijkerwijze kan worden

verwacht dat de generaal verzoekers vertrouwen op de een of andere manier eerst had gewonnen, afgedwongen of verzoeker had omgekocht, *quod non*. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn schorsing en ontslag volgend op zijn melding van de vermoedelijke witwaspraktijken van de generaal, evenmin kunnen overtuigen. Zo kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat hij zijn schorsing of ontslag heeft aangevochten, legt hij geen documenten voor die zijn verklaringen omtrent zijn aangifte tegen de generaal, zijn schorsing en zijn ontslag kunnen ondersteunen en kan uit de door verzoeker voorgelegde stukken slechts blijken dat hij voor juli 2000 tewerkgesteld was voor het garnizoen, doch niet dat hij nadien als adjunct fungeerde voor generaal García Carneiro, noch dat hij instond voor de geldtransporten.

Verzoeker merkt hierover in het verzoekschrift op dat de commissaris-generaal zich louter baseert op een eigen aanvoelen, doch geen enkele tegenstrijdigheid aanhaalt of zijn relaas weerlegt. Verzoeker meent dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om zijn relaas te herschrijven naar wat hij logischer vindt. Hij besluit dat, indien de commissaris-generaal twijfels heeft bij het relaas, hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund en niet de eigen veronderstellingen voor waar aannemen. De Raad stelt *in casu* vast dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, vaag, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Voor het overige brengt verzoeker geen enkel concreet verweer bij, zodat de pertinente motieven van de bestreden beslissing dan ook onverminderd overeind blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.3.3. Aangaande het schietincident op 11 januari 2003 wordt in de bestreden beslissing voorts op goede gronden overwogen als volgt:

“U schetst de schietpartij waarbij u en uw schoonbroer onder vuur worden genomen door vermoedelijke agenten van de inlichtingendienst als een direct gevolg van het feit dat u op de hoogte was van García Carneiro’s vermeende corruptiepraktijken. De vraag die zich hier stelt, is waarom de generaal u meer dan twee jaar na uw melding zou willen vermoorden. U stelt dat een moord op een ambtenaar in dienst niet zomaar toegedekt kon worden en een schandaal zou veroorzaken (CGVS II, p. 5). Hoe dan ook biedt dit geen afdoende verklaringen voor het feit dat de man niet eerder handelde en andere pogingen ondernam om u in de tussentijd het zwijgen op te leggen, als u vermoorden al het einddoel was geweest. U had tijdens uw schorsing immers ook naar andere instanties kunnen gaan met uw getuigenis over de geldtransporten. Bijkomend doen uw verklaringen over de daders van het incident de wenkbrauwen fronsen. U vermoedt dat het om mannen van de inlichtingendienst gaat, de Sebin, omwille van hun zwarte uniformen. Het is echter vreemd dat wanneer deze daders inderdaad door de generaal waren gestuurd waarom deze mannen zich op deze manier kenbaar zouden maken en dus de veiligheidsdiensten op deze flagrante manier zouden compromitteren. Zelfs al was het niet de bedoeling dat u nadien over de daders kon getuigen, dan nog zou verwacht worden dat daders van de Sebin – toen nog DISIP of in de volksmond ‘geheime politie’ genoemd – voor een dergelijke opdracht in burger hadden opgetreden. Het artikel dat u ter staving neerlegt, ondersteunt uw verklaringen in zoverre dat u het slachtoffer bent geweest van een aanval waarbij u 8 keer geraakt werd en uw kompaan op de brommer het leven verloor. Over de daders wordt hier geen bijzondere informatie in vermeld. Alleen dat moorden zich op dezelfde manier voordeden als eerdere moorden in Táchira in diezelfde periode en er vermoed werd dat ze de brommer waar u en uw schoonbroer zich verplaatsten wilden stelen. Hoewel u op dat moment geen verklaringen had afgelegd aan de pers omdat u zwaargewond in het ziekenhuis lag en uw versie van de feiten niet bekend was bij de pers, lijkt de informatie in het artikel nog maar eens aan te tonen dat de mannen van de geheime dienst geen enkele reden hadden om in uniform naar buiten te treden. Ze konden de modus operandi van de voorafgaande moorden immers misbruiken om de aanval op u en uw schoonbroer in te schrijven in de reeks moorden die destijds plaatsvonden. Hoewel de CICPC zich begaf naar de plaats van het delict en uw verklaringen afnam over de aanslag, zoals blijkt uit uw verklaringen en het artikel, is er volgens u nooit een grondig onderzoek gebeurd en is er zelfs geen onderzoek gestart. Gevraagd of u of de familieleden hebben aangedrongen op verder onderzoek, antwoordt u eerst dat de CICPC het deed lijken alsof het om een roofmoord ging zoals er in die periode wel meerdere hadden plaatsgevonden omdat er corrupte en politiek met uw zaak gemoeid ging. Nogmaals gevraagd of de familieleden van uw schoonbroer aandrongen op een antwoord vanwege CICPC geeft u enkel aan dat zijn familieleden nooit werden opgeroepen om gegevens aan te brengen bij het Openbaar Ministerie en er nooit iets is geweten. U laat

in het ongewisse of de familie effectief pogingen ondernam om de waarheid aan het licht te brengen (CGVS II, p. 6). Nochtans is het niet onredelijk om te veronderstellen dat in het Venezuela van het jaar 2003, ruimschoots voor het failliet van de Venezolaanse justitie, burgers meer vertrouwen hadden in de ordediensten en justitie. Het feit dat u nergens bevestigt of ook niet spontaan aanhaalt dat de familieleden van uw schoonbroer enige acties ondernamen met betrekking tot de moordzaak, doet hoe dan ook afbreuk aan de waarschijnlijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de politieke motivatie van de aanslag."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal zich te dezen baseert op pure speculaties en van hem niet verwacht kan worden dat hij een sluitend antwoord geeft op de vraag waarom de generaal twee jaar wachtte alvorens stappen te ondernemen om verzoeker te vermoorden. Hij meent dat dit *"laattijdig handelen"* van de generaal hoe dan ook niet afdoende is om de moordpoging op zijn persoon niet serieus te nemen en zijn vrees niet concreet te onderzoeken. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. In dit verband dient opnieuw te worden onderlijnd dat de commissaris-generaal zich *in casu* bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op diens eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker, dan wel zijn beweerde vervolger(s) zouden moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De Raad wijst er tevens op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

Aangaande het feit dat hij in het ongewisse zou laten of de familie effectief pogingen heeft ondernomen om de waarheid aan het licht te brengen, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat zijn schoonmoeder maandelijks minstens twee keer naar de politie belde maar telkens werd *"afgedankt"* en zij ook niet erg durft aan te dringen uit vrees voor represailles tegen haar. Na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen.

2.3.5.3.4. Door in het verzoekschrift verder te betogen dat verzoeker ondergedoken leefde en zo inderdaad zeven jaar onder de radar kon blijven, volhardt hij in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt:

"Na de aanslag gaat u uit veiligheidsoverwegingen weg uit San Cristóbal en trekt u naar het platteland van Barinas, waar u 7 jaren ongestoord en enkel met medeweten van uw familie leeft (CGVS I, p. 7, 18; CGVS II, p. 7). Het gegeven alleen dat u tijdens die 7 jaren geen problemen kent en ook geen aanwijzingen hebt dat er naar u gezocht wordt, doet afbreuk aan uw vrees voor generaal García Carneiro, zijn connecties bij de overheid of de Venezolaanse autoriteiten in het algemeen (CGVS II, p. 7). Of uw leven daadwerkelijk probleemloos was zoals u laat uitschijnen, valt echter te betwijfelen. Uit informatie beschikbaar op de website van het Venezolaanse Hooggerechtshof (Tribunal Supremo de Justicia) blijkt dat u in 2004 in Barinas in aanraking kwam met het gerecht. Er werden via deze website namelijk gerechtelijke documenten teruggevonden, waaronder een vonnis van 30 januari 2004, waaruit blijkt dat u beschuldigd en vrijgesproken werd van diefstal met verzwarende omstandigheden en schuldig bevonden werd aan onwettige wapendracht. De feiten waarvan u beschuldigd werd, deden zich voor op 26 januari 2004 toen u en enkele andere mannen werden gearresteerd op verdenking van diefstal van de directrice van het ziekenhuis van San Juan. Uit de informatie valt op te maken dat deze arrestatie gebeurde nadat een burger de aanwezigheid van een aantal verdachte personen opmerkte bij het ziekenhuis van San Juan en dit meldde aan de DISIP, waarna het korps ter plaatse een bijkomend melding kreeg van

omstaanders dat de directrice van het ziekenhuis thuis was bestolen door personen in een Renault fuego. De inzittenden van deze en een andere wagen werden nadien in de buurt gearresteerd. U was de arrestant bij wie een wapen zonder vergunning werd aangetroffen in de auto en u werd net als de andere beschuldigen voorgeleid voor een hoorzitting. In die hoorzitting verklaarde u onder andere ter verweer dat u vier maanden geleden een revolver kaliber 38 had aangeschaft voor uw eigen verdediging aangezien u het slachtoffer geworden was van een aanval, maar dat u geen vergunning had. Verder verklaarde u als antwoord op de vragen van de rechtbank dat u op het moment van de hoorzitting 3 maanden in Barinas woonde, dat u vesten verkocht voor functionarissen en dat u geld bij zich had van een regeling omdat u politieagent was geweest. Uit het vonnis blijkt dat u en de andere beschuldigen werden vrijgesproken van de diefstal maar dat u wel veroordeeld werd voor onwettige wapendracht. U werd niet van uw vrijheid beroofd maar er werden u wel vervangende maatregelen opgelegd, met name dat u zich om de 5 dagen moest aanmelden bij de gerechtsdeurwaarders van de rechtbank en een uitreisverbod voor de staat Barinas. Uit het vonnis kan allereerst worden afgeleid dat u voor de rechtbank verklaarde dat u slechts drie maanden tevoren naar Barinas was verhuisd, terwijl u op het CGVS liet verstaan al kort na uw ontslag uit het ziekenhuis naar Barinas te zijn verhuisd zonder nog even kort terug te keren naar San Cristóbal (CGVS II, p. 7), wat dus niet eensluidend is. Belangrijker is echter dat u kort na de zogenaamde aanval van de Sebin (toen nog DISIP genoemd) in januari 2003, in januari 2004 alweer met de DISIP in contact kwam. Bovendien had dit geen al te kwalijke gevolgen voor u. Uit het vonnis blijkt dat uw arrestatie door de DISIP weliswaar leidde tot een gerechtelijke procedure, waarbij u vrijgesproken werd van de voornaamste beschuldiging en veroordeeld werd voor onwettig wapenbezit zonder dat u van uw vrijheid beroofd werd. Er kan dus niet gesteld worden dat uw aanvaring met de DISIP tot een beschuldiging van (ernstigere) misdrijven leidde waarbij u beroofd werd van uw vrijheid of waarbij u ernstigere strafvorderingen kreeg opgelegd zoals volgens u wel gebeurde in 2012. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in 2012, wat bijna 10 jaar na de aanval is op u en uw schoonbroer, zonder enige aanleiding en bovendien enkel ten gevolge van uw informatie over generaal García Carneiro zou zijn gearresteerd, beschuldigd, veroordeeld en van uw vrijheid beroofd voor feiten die u niet had gepleegd.

Wat uw terugkeer naar San Cristóbal in 2010 en uw arrestatie in 2012 betreft, worden de volgende vaststellingen gedaan. Ten eerste is het zo dat tijdens uw verblijf in Barinas en voor uw arrestatie in 2012 u noch uw familie aanwijzingen heeft dat u nog gezocht wordt. Wel zouden er volgens uw familieleden auto's zonder kentekenplaat zijn gepasseerd langs uw huis in San Cristóbal toen u in Barinas woonde, maar er werd nooit naar u gevraagd. U ontkent eveneens dat u tussen uw terugkeer in 2010 en uw arrestatie in 2012 problemen hebt gekend en hebt evenmin aanwijzingen dat men u in de gaten hield (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 7-8). Opnieuw kan hierbij de vraag gesteld worden waarom men u niet opnieuw zou proberen te vermoorden in plaats van twee jaar te wachten met u te arresteren om vervolgens een valselijke beschuldiging te fabriceren. Als verklaring geeft u aan dat u amper het huis uitkwam en thuis aan het werk was als mecanicien. Indien u op straat vermoord was, zouden er veel getuigen zijn, stelt u (CGVS II, p. 8). Uw verklaring terzake is echter onvoldoende. Of de aanwezigheid van getuigen een voldoende remmende factor is als men u werkelijk voor eens en voor altijd het zwijgen wilde opleggen, is nog maar de vraag. Er kan niet worden ingezien waarom er eerder wel een poging tot moord werd ondernomen en dit niet meer mogelijk zou zijn in 2010 of 2011. Venezuela kampte toen al met torenhoge criminaliteits- en moordcijfers. Bovendien zou ook verwacht worden dat men u veel sneller zou vervolgen na uw terugkeer. Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt dat uw verklaringen kan staven over de onterechte beschuldigingen aan uw adres en dit als gevolg zijnde van uw informatie over generaal García Carneiro. U legt immers geen vonnis of andere documenten voor waarin de oorspronkelijke beschuldigingen die u ten laste werden gelegd staan vermeld en enigszins worden gekaderd noch de daaraan gekoppelde strafvorderingen. Wel legt u twee documenten van strafvoltooiing voor waarin staat dat u op 30 oktober 2017 uw straf hebt voltooid in het kader van strafzaak nr. SP(...) waarin u veroordeeld werd tot zes jaar gevangenisstraf voor het faciliteren van een roofoverval. Daarnaast legt u een proces-verbaal voor van 25 november 2014 voor waarin de gevangenisdirecteur van de gevangenis van Occidente u op bevel van de rechtbank in vrijheid stelt. Gelet op de eerder gemaakte vaststellingen, kunnen deze stukken uw verklaringen over uw onterechte beschuldigingen niet ondersteunen noch er een begin van bewijs voor vormen. Het is immers mogelijk dat u om redenen die u niet vermeld hebt, veroordeeld werd en een straf diende uit te zitten. Het CGVS kon geen informatie over deze zaak terugvinden op de eerder vermelde website. Wel werd een twitterpost van CICPC-baas Douglas Rico teruggevonden van 19 september 2015 met een foto waarop uw gezicht gedeeltelijk onherkenbaar gemaakt is, uw naam en identiteitskaartnummer vermeld staan en met het bijschrift dat u gezocht bent voor diefstal en #OLP. Dit laatste lijkt erop te wijzen dat u gearresteerd bent in het kader van de Operaciones Liberación del Pueblo of de operaties ter bevrijding van het volk die in 2015 hun aanvang namen in Venezuela met als officieel doel de stijging van de misdaadcijfers in het land tegen te gaan. Deze operaties kregen echter een kwalijke reputatie omwille van het geweld waarmee de deelnemende

orde- en veiligheidsdiensten te werk gingen en zich daarbij schuldig maakten aan onder andere buitengerechtelijke moorden en mishandeling van gevangenen. Hoe dan ook, deze post kan moeilijk in verband worden gebracht met uw bewering dat u aanvankelijk beschuldigd werd van moord als gevolg van uw informatie over García Carneiro. Indien uw veroordeling er werkelijk op gericht was u als delinquent af te schilderen, te vervolgen en zelfs te doden zoals u insinueert, dan boden de OLP's hiervoor het perfecte kader. Als u al tijdens een OLP werd aangehouden en dit ten gevolge van uw aangifte tegen de generaal was, dan zou verwacht worden dat u dit element niet had verzwegen of achtergehouden. Aangezien u dit element zelf niet ter sprake bracht, lijkt de vermoedelijke arrestatie in het kader van de OLP hier geheel los van te staan, wat gelet op uw eerdere beweringen opnieuw vragen oproept en uw algemene geloofwaardigheid nogmaals in het gedrang brengt.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog benadrukt dat hij bijzonder veel heeft meegemaakt en de rechtszaak – die resulteerde in een vrijspraak – niet relevant was voor zijn huidige verzoek om internationale bescherming, slaagt hij er niet in zijn lacuneuze, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen in dit verband toe te dekken, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In de door verzoeker geschetste context, waarbij hij in 2000 werd geschorst, in 2002 werd ontslagen, hij in januari 2003 slachtoffer zou zijn geworden van een aanval door leden van de inlichtingendienst, vervolgens ondergedoken ging leven en in 2012 zonder enige aanleiding gearresteerd, beschuldigd en veroordeeld zou zijn geweest en dit alles omwille van zijn informatie over generaal García Carneiro, kon immers wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn contact met het gerecht in 2004 in Barinas – waarbij hij aldus het risico liep geconfronteerd te worden met deze voorgehouden vervolgingsfeiten – zou hebben vermeld. Te meer daar hij in het verzoekschrift aangeeft dat – daargelaten het een blote *post factum* bewering betreft – hij reeds in 2003 op een ‘*onofficiële*’ zwarte lijst stond die nog niet geregistreerd was in de databank van de DISIP. Overigens brengt verzoeker geen enkel concreet element aan om de vaststelling te verklaren of te weerleggen dat uit dit contact met het gerecht in 2004 bezwaarlijk een ondergedoken bestaan kan worden opgemaakt vanaf de beweerde aanval in januari 2003, alsook dat zijn verklaringen tijdens zijn asielprocedure over wanneer hij naar het departement Barinas zou zijn verhuisd niet stroken met de inhoud van het vonnis.

2.3.5.3.5. Aangaande zijn politieke activiteiten, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij na zijn ziekenhuisopname en waarna hij nergens terecht kon om gerechtigheid te vinden, besloot om zich aan te sluiten bij de VPV. Hij voert in dit verband nog aan: *“het officieel opgericht werd in februari 2019 en verzoekende partij er reeds over spreekt in het kader van de gebeurtenissen in mei 2018 betekent niet dat zij niet de waarheid zou hebben verteld over haar inzet voor dat initiatief”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds slechts gewag heeft gemaakt van een politiek activisme voor de partij Acción Democrática (administratief dossier, CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 10 e.v.) en niet voor de “VPV” zoals in het verzoekschrift wordt opgemerkt. Evenmin maakt verzoeker doorheen zijn verklaringen gewag van gebeurtenissen in mei 2018 omwille van zijn politieke profiel, doch enkel van een gebeurtenis in september 2018 zodat het de Raad niet duidelijk is waarop verzoeker in het verzoekschrift doelt. Hoe dan ook dient te worden onderstreept dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten omwille van zijn politieke activiteiten na zijn vrijlating. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

- (1) uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij een leidinggevend politiek figuur was, noch dat hij een vooraanstaand criticaster was,
- (2) verzoekers verklaringen over zijn eigenlijke rol als persoon die deel uitmaakte van het syndicaal bureau en de veiligheid diende te coördineren vaag blijven en daarenboven nergens blijkt uit zijn verklaringen dat hij zich vermomde of zijn gezicht bedekte, wat gezien zijn voorgeschiedenis niet onlogisch zou zijn geweest,
- (3) de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn activiteiten voor Acción Democrática niet kunnen overtuigen en onvoldoende bewijs vormen om zijn jarenlange politiek activisme te kunnen aantonen,
- (4) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en die de Venezolaanse regering hardhandig tracht de kop in te drukken, zo ook in 2019. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor

een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk,

(5) aangezien verzoekers voorgehouden activisme voor Acción Democrática weinig overtuigend is, kunnen de feiten die hem te beurt zijn gevallen in 2018 en die de uiteindelijke aanleiding vormden voor zijn vertrek ook niet zomaar aannemelijk worden geacht. Dienaangaande dringen volgende vaststellingen zich op: (a) het is niet aannemelijk dat verzoeker slechts in 2018 in het vizier zou zijn gekomen van de *colectivos* of ordediensten, (b) het is niet aannemelijk dat mannen van de *colectivos* hem zonder dat er voorafgaande ontmoetingen of waarschuwingen zijn geweest meteen in elkaar slaan en dit in een restaurant in het bijzijn van omstaanders, (c) verzoekers verklaringen over het incident in het restaurant zijn bovendien niet volledig eensluidend met de aangifte, (d) voorts kan er in het licht van verzoekers beweerde voorafgaande problemen, de algemene falende en corrupte ordediensten en justitie in Venezuela en de oppermachtige status van Freddy Bernal in de deelstaat Tachira, niet worden ingezien waarom verzoeker tegen de leden van de *colectivos* die op hun beurt verwijzen naar Freddy Bernal überhaupt een klacht beslist in te dienen, (e) de feiten die verzoeker na het indienen van de aangifte te beurt vielen, onderstrepen verder de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden feiten nu het niet geloofwaardig is dat leden van de *colectivos* of FAES maandenlang niets meer deden dan zich prominent te positioneren in de nabijheid van verzoekers verblijfplaatsen met als doel hem te intimideren; te meer daar uit de landeninformatie blijkt dat de FAES niet bepaald terugdeinst voor het uitvoeren van buitengerechterlijke executies. Deze afwachtende houding staat bovendien in tegenstelling tot hun actievare optreden na verzoekers vertrek. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zogenaamde vervolgers ernstige drukingsmiddelen inzetten om zijn familieleden uit de biecht te laten klappen; aan de privéfoto's die verzoeker voorlegt in dit verband kan geen bewijswaarde worden toegekend aangezien deze door manipulatie of inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, (f) het feit dat verzoeker, hoewel hij verklaart regelmatig verdachte auto's te hebben opgemerkt bij zijn verblijfplaatsen en het niet uitgesloten was dat deze personen zijn huis binnenvielen, maanden afwisselend blijft wonen op plaatsen die door de vervolgers gekend zijn, ondermijnt voorts zijn voorgehouden vrees,

(6) de brieven van M. R. d.d. 15 juli 2019 nergens melding maken van de exacte feiten die verzoeker te beurt zijn gevallen; dat bovendien de uiteindelijke aanleiding voor zijn vertrek uit Venezuela onvermeld blijft in de brief, doet verder afbreuk aan de beweerde problemen,

(7) verzoeker geen voorbeelden kan geven van andere partijleden die te maken kregen met repressieve acties van het regime die niet plaatsvonden tijdens de protesten of optochten,

(8) gelet op het voorgaande, moet worden vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten, zodat er redelijkerwijze kan worden van uitgegaan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een profiel te hebben waarmee hij onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam en evenmin aannemelijk heeft gemaakt als gevolg van zijn politieke activiteiten onder de negatieve aandacht te zijn gekomen. Te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij het land probleemloos en legaal, op vertoon van zijn Venezolaans paspoort, heeft verlaten,

(9) er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn politieke rechten geschorst zouden blijven als gevolg van zijn politiek activisme; hoe dan ook moet worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker nog steeds gediskwalificeerd staat in het systeem van de CNE niet zomaar kan worden toegeschreven aan zijn aangifte van Garcia Corneiro's vermeende witwaspraktijken, noch aan zijn beweerde politiek activisme en verzoeker maakt dit ook niet aannemelijk;

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.3.6. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op "*eigen interpretaties*" en zaken die hij onlogisch en/of onwaarschijnlijk vindt, dat de gegevens die hij heeft verschaft over zijn politiek activisme, zijn profiel en zijn problemen onmogelijk genegeerd kunnen worden, komt hij opnieuw niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

2.3.5.4. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de

commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat hij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

“Uit uw verklaringen kan echter niet afgeleid worden dat uw levensomstandigheden in Venezuela dermate precair waren. U verklaart immers te beschikken over een woning, meer bepaald een verdieping in een huis dat u deelt met andere familieleden waaronder uw ouders. Uw vader is de eigenaar van het huis. Voor uw vertrek, toen u nog als mecanicien werkte, hadden jullie als gezin genoeg geld om van te leven. Nu uw vrouw de enige kostwinner is, is het veel moeilijker geworden voor haar om de eindjes aan elkaar te knopen. Desondanks kan ze zich wel nog steeds de basislevensmiddelen en -voorzieningen permitteren. Ook uw ouders bevinden zich niet in een preciaire situatie (CGVS I, p. 6-7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker laat deze motivering ongemoeid.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel, onder meer tegen opposanten en manifestanten, en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden, doel of profiel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Tevens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat verzoeker afkomstig is uit de deelstaat Táchira.

Uit de COI Focus "*Venezuela Situatieschets*" van 30 mei 2022 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2020 1.613 moorden werden geregistreerd. In vergelijking met 2019 was er een toename van 455 gevallen, wat neerkomt op een procentuele stijging van 39,29%. Het moordcijfer voor 2020 was 20,54 per 100.000 inwoners, tegenover 14,85 in 2019. Ook het aantal ontvoeringen en verdwijningen nam in 2020 toe in de grensstaten. Hoewel de misdaadcijfers in 2021 in de zes grensstaten niet hoger waren dan in 2020, behoudens de verdwijningen en/of ontvoeringen die een stijging van 67% kenden, was een duidelijke uitbreiding van de gewapende groeperingen van Colombiaanse afkomst merkbaar. Een andere vaststelling is de opleving van criminele activiteiten zoals afpersing, ontvoering en huurmoorden. Ook het gebruik van buitensporig geweld door de ordetroepen nam verder toe (COI Focus, p. 32-34).

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet is voldaan. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Táchira, van waar verzoeker verklaart afkomstig te zijn, willekeurig geweld wordt gebruikt.

Vooreerst wordt er niet ontkend dat de gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Verzoeker toont in het verzoekschrift evenmin aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich stoelt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat hij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET